

FUNERAL DE MN. RAMON CABANAS I ANTICH

Monestir de Santa Teresa de Vic, 12-4-2023

Dimecres de l'Octava de Pasqua

En l'alegria de la Pasqua celebrem la missa funeral per l'etern descans del nostre germà Mn. Ramon Cabanas i Antich. La celebrem a l'església del monestir de Carmelites Descalces de la ciutat de Vic per voluntat del finat, que va expressar aquest desig, tot recordant que, en aquest mateix temple, va rebre els ordes menors en el camí vers el sacerdoci. Sí, celebrem amb goig aquesta eucaristia en el temps pasqual, oferint-la pel seu etern descans. Certament que el dolor per la mort del nostre estimat germà, mossèn Ramon, també ocupa el nostre cor i ens afecta. Afecta la seva família, germana i nebots; les persones que ha estimat i servit en els seus ministeris; els seus amics; els qui han tingut cura d'ell en la seva ancianitat; els germans sacerdots, i el mateix bisbe, per a qui tot prevere és sempre un fill, un germà, un amic. Per tant, dolor i joia s'entrellacen en els nostres cors i fan que la nostra pregària s'obri encara més a la certesa que ens duu la Pasqua: Jesús, el Senyor, ha ressuscitat. Sí, és veritat, ha ressuscitat; i, per això, podem dir amb alegria: la llum ha esvaït la tenebra, la gràcia ha esborrat el pecat, l'amor ha vençut l'odi, la vida ha derrotat per sempre la mort. Aquesta és la nostra certesa que ens fa celebrar amb joia profunda la missa per l'etern descans de Mn. Ramon Cabanas.

Els cristians sempre, fins i tot en la mort d'un germà, celebrem la Vida. Perquè l'únic que sabem celebrar és l'esdeveniment de Crist, mort i ressuscitat. Tota la nostra existència, des del naixement a la decés, té en Jesucrist, el nostre Senyor i Salvador, la paraula oportuna, la gràcia vivificadora, la resposta a allò que alegra o afeixuga el nostre cor en els diversos moments de la vida. Per això, en la mort del nostre germà, que ha estat cridat a la casa del Pare, mirem Jesucrist, vencedor de la mort, i demanem per al difunt, que sempre cregué en Crist, esperà en ell i l'estimà amb tot el cor, el do de la vida eterna i de la resurrecció a la fi dels temps, quan es manifestarà ple de glòria el Senyor. És la victòria de Crist sobre la mort la que ens fa mirar amb esperança no solament el futur de la vida eterna per al nostre germà, sinó també tota la seva vida de sacerdot de Crist amb agraïment al Senyor, de qui prové tot do i tota gràcia.

Certament, Mn. Ramon Cabanas Antich ha estat un bon sacerdot de Crist al servei de l'Església. Les seves fortes arrels cristianes, arrelades en la terra de la seva família —el seu pare i la seva mare, els seus germans—, l'han acompanyat en tota la seva llarga vida sacerdotal —seixanta-quatre anys—. Molts han estat els seus serveis en uns temps de recerca de la identitat sacerdotal, provada per multitud de reclams, no sempre en la veritat de la identificació amb Crist pastor de la seva Església. Mossèn Ramon va saber trobar, però, en tot moment la donació oportuna, generosa i atenta als seus fidels. Les seves qualitats humanes i cristianes les posava al servei dels qui tenia encomanats, tant per expressar el dolor, com l'alegria, per exemple la de Nadal. Vull solament esmentar el seu escrit *Les deus ploren*, en la mort violenta d'una noia de Sant Quintí de Mediona, i el poema nadalenc, compost en lletra i música per ell mateix, cada any, per a les parròquies de Sant Pere d'Osor i de Santa Maria del Coll. No vull oblidar, tampoc, el seu cor obert i

la seva generositat amb els qui sofrien, amb els malalts i amb els qui necessitaven una mà amiga per a tirar endavant.

En cada sacerdot, i en concret en Mn. Ramon Cabanas, es manifesta la grandesa del servei a favor dels germans. No pas, fonamentalment, des de les seves qualitats —que en tenen, i moltes—, sinó des del do que han rebut en raó del sagrament de l'orde sacerdotal. És paradigmàtica, al meu entendre, l'escena que hem escoltat en la primera lectura de la missa d'avui per a entendre el tresor que portem els sacerdots de Crist entre mans; això sí, en gerres de terrissa, com ens diu sant Pau. A la petició d'aquell invàlid que estava a la «Porta Bonica» del temple de Jerusalem, feta a Pere i Joan, li respon el primer dels apòstols: *No tinc ni plata ni or, però et dono el que tinc: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, alça't i camina*. Aquesta és la pobresa i la riquesa, al mateix temps, de l'Església i del ministeri sacerdotal en ella, enfront dels grans reptes del món. L'única resposta vàlida, diguin el que diguin, del sacerdot de Crist és la que va dir Pere: *Et dono el que tinc; en el nom de Jesucrist, el Natzarè, alça't i camina*. Fer present Crist, la seva persona, la seva paraula, la seva salvació: vet aquí la missió dels preveres enmig del món. No perdre mai aquesta missió, aquesta identitat, aquest servei és la tasca principal del sacerdoci eclesial. La temptació d'abandonar Jesucrist, el Natzarè, crucificat i ressuscitat, davant el que sembla més urgent en el nostre món, a fi de millorar-lo, pot entrar subtilment en el cor del sacerdot i del cristià, com si Déu, com si Jesús fossin meres il·lusions davant la realitat més punyent. Però la gran riquesa que l'Església i els sacerdots, en concret, aporten a la nostra societat és el nom de Jesucrist, l'únic que allibera i salva. En ell tota realitat troba la seva identitat; sense ell, tot s'esvaeix. No oblidem que Jesucrist és l'ànima del món. ¿No és, estimats germans, aquest el secret de la vida de Mn. Ramon Cabanas, sacerdot senzill i servidor? Aquesta existència seva, des del cor ple de Crist, és el que avui oferim al Pare, tot pregant perquè rebi el premi dels servidors prudents i fidels.

L'Església en els dies de l'Octava de Pasqua ens ofereix els relats de les aparicions de Jesús ressuscitat, tal com figuren en els quatre evangelis. Avui, dimecres, hem escoltat el relat anomenat dels deixebles d'Emaús. Un text, aquest, que ens pot ajudar en el dolor que sentim per la mort de mossèn Ramon, quan sabem que és Crist qui camina amb nosaltres. Ell sempre ens aconsegueix, sobretot quan el camí se'ns fa feixuc, perquè caminem decebuts i desesperançats per les contrarietats de la vida. Aquells dos deixebles caminaven sense esperança. De fet, s'allunyaven de la colla dels seguidors de Jesús. Tot i això, acullen qui es posa a caminar amb ells. Li obren el cor, i la paraula de Jesús, explicant tots els llocs de l'Escriptura que es referien al Messies, servent del Senyor, els va encendre el cor. Però, per damunt de tot, el van reconèixer quan Jesús, urgint per ells —*Queda't amb nosaltres*—, va partir el pa. També tots nosaltres hem escoltat la Paraula del Senyor, i Jesús mateix, per mitjà del seu ministre, ens partirà el pa. Mn. Ramon Cabanas presidí moltes vegades la missa pel bé del poble encomanat, essent ministre de la Paraula i de l'Eucaristia, essent transparència de Crist. Aquesta mateixa presència del Senyor, ara, enmig nostre esvaeix tota tristor del nostre cor i ens obre la porta a l'esperança: el nostre germà no ha mort, sinó que ha estat cridat a la vida, perquè Jesús, mort en la creu i ressuscitat d'entre els morts, li ha obert les portes de l'eternitat. És aquesta la nostra certesa que neix de la confiança en la misericòrdia de Déu. Nosaltres,

de fet, preguem per ell a Déu, nostre Senyor, per tal que usi de misericòrdia amb ell i, si li restessin taques en el seu cor, pel contacte amb les coses humanes, el purifiqui del tot, a fi que pugui entrar ja ara a les estances eternes.

En la vida de tot sacerdot té un paper important santa Maria, reina dels apòstols. La maternitat de Maria acompanya sempre al prevere en el seu camí, tant en els moments més bonics com en totes les dificultats. Experimentar la maternitat de Maria era quelcom gran per a Mn. Ramon Cabanas i Antich, que, com expressava, va tenir el gran do de poder dir «mare» a la seva mare fins als vuitanta anys d'ell, ja que fou molt llarga l'existència d'ella, més enllà dels cent anys. Així, doncs, que la Mare del cel i la mare de la terra el rebin ara a la glòria per a participar de la Pasqua eterna, on es canta sense cap temença l'al·leluia per sempre. Amén.